

REVISTA ECONOMICĂ

ORGAN FINANCIAR-ECONOMIC

Organul oficial al Asociației Institutelor financiare românești din Ardeal, Banat, Crișana și Maramurăș „SOLIDARITATEA” Sibiu.

Apare odată pe săptămână.

Redacția și administrația: Sibiu, Strada Visarion Roman Nr. 1—3.

Abonamentul pe an: în țară: pentru autorități, bănci și întreprinderi Lei 500.—; pentru particulari Lei 400.—; pentru cooperative, funcționari publici, de bancă și comerciali Lei 300.—. În străinătate Lei 800.—. Taxa pentru inserțiuni: de fiecare □ cm. Lei 6.—

Fondator: **Dr. CORNEL DIACONOVICH.**

Director: **Constantin Popp.**

Redactor: **Dr. Mihai Veliciu.**

Sumarul: Sărbătorirea dlui Dr. Ilie Beu. — Spre normalizare. — Problemele economice, financiare și monetare. — Reducerea taxei scontului. — *Cronica:* Rugare. Înregistrarea societăților bancare. Chitanțele împrumutului de înzestrare a Țării de 4½%. Numărul și valoarea polițelor protestate în trimestrul III 1934. Noul regulament al reescontului la Banca Națională a României. Poprirea ratei conversiunii pentru plata impozitelor datorate de creditori. Revista Generală de Comerț și Contabilitate.

Sărbătorirea dlui Dr. Ilie Beu.

În cadru modest, așa precum se pot caracteriza toate manifestațiunile, cari privesc direct instituția „Albinei”, sau pe conducătorii ei, s'a desfășurat aci la Sibiu în ziua de 16 Decembrie a. e. sărbătorirea și decorarea dlui Dr. Ilie Beu, președintele acestei instituțiuni, cu ocazia împlinirii vârstei de 70 ani.

De Ministrul Victor Slăvescu, care este un bun cunoscător al activității celei mai mari instituții de credit românești din Ardeal, ca și a vrednicului ei conducător, a fost să sublinieze și mai mult înțelesul înaltei distincțiuni care s'a acordat dlui Dr. Ilie Beu, prin înmânarea personală a ordinului Coroana României în grad de mare ofițer.

Au participat la această solemnitate: I. P. S. Sa Dr. Nicolae Bălan, Mitropolitul Ardealului; Ion I. Lapedatu, administrator-delegat la Banca Națională a României; Dr. N. Regman, prefectul județului; Dr. E. Piso, primarul Sibiului; membrii din Sibiu ai Consiliului de administrație și de censored ai băncii „Albina”, Ion Cioranu, administrator financiar; corpul funcționarilor, precum și numeroși prieteni ai sărbătoritului.

Cel dintâi a luat cuvântul dl Ministrul Slăvescu, care a spus în rezumat următoarele:

„Aflând zilele trecute, că dl Dr. I. Beu a împlinit frumoasa vârstă de 70 ani, am socotit o da-

torie elementară să supun M. Sale Regelui raportul prin care să binevoiască a marca această aniversare printr'un gest regal.

„M. Sa, cunoscând meritele și, mai ales, cunoscând activitatea istorică, pe care institutul de credit și de economii „Albina” a desfășurat-o în tot timpul celor 63 ani de când există, a binevoit să mă autorizeze să înmânez dlui Dr. I. Beu „Coroana României în grad de mare ofițer.

„Sunt deosebit de fericit și emoționat, că mie îmi revine sarcina să înmânez dlui Dr. I. Beu „aceste insigne regale“.

Adresându-se dlui Dr. Ilie Beu, dl Ministrul Slăvescu exprimă felicitările sale, precum și ale întregului Guvern, urându-i totodată ani mulți încă dintre cei rodniți în folosul „Albinei” și asigurându-l de tot sprijinul, pentruca institutul în fruntea căruia se află să poată ajunge din nou la înflorirea de altădată.

Răspunzând cuvintelor dlui Ministrul Slăvescu, dl Dr. Ilie Beu a spus:

„În aceste momente de emoție, primul meu gând se îndreaptă cu adâncă mulțumită și cu ne-fățărită loialitate către M. Sa Regele Carol al II.

„În al doilea rând țin să Vă mulțumesc D-Voastre în special, Domnule Ministrul, pentru bunăvoința de a fi propus M. Sale Regelui acordarea acestei înalte distincțiuni.

„Consider această înaltă distincțiune, ce s'a acordat președintelui Consiliului de administrație al băncii „Albina”, ca o recunoaștere a tot ceea ce conducerea acestui institut a făcut sub raport n

„fional, cultural și economic, începând cu 1872 și până în ziua de azi pentru Românii din Ardeal.

„Dar mai consider această distincție și ca un semn de recunoaștere a acelor bune servicii din Decembrie 1918, când fără ezitare am pus la dispoziția Consiliului Dirigent toate mijloacele materiale necesare pentru preluarea imperiului aci în Ardeal.

„Și o mai consider bine înțeles, și ca un îndemn să continuăm mai departe opera de până acum, pentru că de instituția „Albinei“ este încă mare nevoie aci în Transilvania.

„Sunt, Domnule Ministru, președinte al băncii „Albina“ din luna Mai 1918. Nu am căutat această funcțiune. Ea se datorează lui Andreiu Bârseanu și amicului meu Ion I. Lapedatu, care este prezent.

„Dacă am putut satisface așteptărilor, se datorează faptului, că am putut colabora în cea mai strânsă armonie cu Consiliul de administrație și cu directorul general al acestei instituții, dl Ion Vătășianu, precum și cu ceilalți domni directori, între cari cu plăcere amintesc persoana dlui C. Popp. Nu uit să-mi aduc aminte însă cu această ocazie nici de funcționarii institutului, cari toți au fost și sunt pătrunși de cea mai înaltă înțelegere a spiritului de datorie.

„Dar, Domnule Ministru, îmi fac mai mult decât o datorie constatând, că o bună parte din succesul activității mele aci la „Albina“ îl pot mulțumi colaborării atât de prețioase cu prietenul meu Ion I Lapedatu.

„D-sa nu a uitat nici când de „Albina“ și i-a stat întotdeauna în ajutor, și cu sfatul, și cu fapta.

„Îi mulțumesc și cu această ocazie și îl rog să ne rămână și pe mai departe acelaș bun și prețios prieten.

„Domnule Ministru,

„De când Vă știu ați fost totdeauna un bun prieten al instituției noastre. Prima ocazie pentru a Vă exprima sentimentele față de noi ați avut-o în 1920, când ați scris cea mai bună monografie care există astăzi asupra băncii „Albina“. Iar acum, ca ministru de finanțe, ne-ați dovedit multă bunăvoință.

„Cum să Vă arătăm recunoștința noastră?

„Cred că cel mai bun răspuns este acesta; Contribuind și noi, din toate puterile noastre, la marea operă de refacere a economiei naționale, care este asanarea finanțelor Statului și a vieții economice românești.

„Mulțumesc încă odată pentru înalta distincțiune și rog să binevoiți a transmite mulțumirile mele și colegilor Dv. din Guvern“.

In numele „Albinei“ și a corpului funcționarilor ei a vorbit dl Ion Vătășianu, director general:

„Cu deosebită satisfacție am luat cunoștință dle Ministru de marea distincție, ce a binevoit M. Sa Regele să acorde dlui președinte al Consiliului nostru de administrație Dr. Ilie Beu, distincțiune care de sigur i-a fost acordată la recomandarea D-Voastră.

„Am firma convingere, dle Ministru, că ați făcut o foarte bună alegere, când ați recomandat M. Sale pentru a fi decorat pe dl Dr. Ilie Beu, care a lucrat cu mult succes pe terenul economic-financiar în această parte a țării, atât în calitate de președinte al Consiliului cât și ca bărbat înfelegător al vieții practice și bun sfatuitor în diverse chestiuni de ordin general, economic, cari priveau toate băncile românești grupate în „Solidaritatea“.

„Dl Președinte Dr. Beu ia parte activă la conducerea institutului nostru începând din 1902, ca membru în Consiliu, iar din 1918 ca președinte și mai apoi și ca administrator-delegat.

„Așfel cu drept cuvânt se poate spune, că progresul și dezvoltarea afacerilor institutului „Albina“, mai ales dela războiul mondial încoace, sunt legate în cea mai mare parte de numele persoanei sale.

„Le spun acestea în deplină cunoștință, ca unul care în tot decursul acestui timp am avut ocaziune să observ și să apreciez munca rodnică depusă de dl Președinte Dr. Beu în folosul institutului.

„Vă rog deci, dle Ministru, să primiți și în numele institutului mulțumita noastră sinceră pentru înalta distincțiune — Coroana României în grad de mare ofițer — cu care a fost onorat dl președinte al Consiliului Dr. Ilie Beu, drept răsplătă a unei munci neobosite, cinstită și conștii, dedicată institutului „Albina“ și prin el neamului nostru. Distincția aceasta credem că se răsfrânge și asupra activității institutului condus de dl Dr. Beu și ne onorează.

„Dvoastră, stimate dle Președinte, care acum ați împlinit vârsta de 70 ani în plină stăpânire a puterilor fizice și sufletești, Vă aducem în acest prilej festiv — sărbătorind ambele evenimente — omagiul nostru de recunoștință și mulțumită pentru priceperea, devotamentul, obiectivitatea, și demnitatea cu care ați condus destinele institutului până acum, precum și pentru bunăvoința, adâncă înțelegere, ce ați avut pentru nevoile funcționarilor și dragostea, cu care ați susținut totdeauna în Consiliu interesele funcționarilor.

„Vă dorim ca Cel Atotputernic să Vă fină încă mulți ani în deplină sănătate și putere de muncă, ca să Vă puteți continua activitatea și să ajungeți

„să veдеfi institutul „Albina“ iar în situația înfloreitoare la care se ridicase înainte de această mare criză mondială.

În continuare a luat cuvântul I. P. S. Dr. Nicolae Bălan, Mitropolitul Ardealului:

„In numele meu și al Consiliului Arhiepiscopesc, Vă felicit cu multă bucurie pentru înalta distincțiune, care Vi s'a acordat.

„Biserica este o instituțiune a sufletului și cu toate acestea întotdeauna de când s'a înființat „Albina“ au existat cele mai strânse legături între conducătorii ei și conducătorii Bisericii, pentru că „Albina“ nu a urmărit numai interese de ordin material, ci a îndeplinit o operă de cea mai mare importanță din punct de vedere național, cultural și economic pentru viața românească a Ardealului.

„Astfel se explică strânsele legături între conducătorii „Albinei“ și conducătorii bisericii noastre.

„Cu această ocazie cred că e locul să amintesc aci figura memorabilă a lui Partenie Cosma, fost director pe vremuri al „Albinei“, care cu aceeaș râvnă cu care s'a devotat intereselor acestei instituțiuni, a lucrat și pentru biserica românească ortodoxă și prin ea pentru interesele mari ale națiunii române de aci din Ardeal.

„Acest spirit a călăuzit până acum pe toți conducătorii „Albinei“.

„Acelaș spirit îl caracterizează și pe dl Dr. Ilie Beu, președintele ei actual.

„In credința, că acest spirit va rămânea și pe mai departe bună călăuză, implor binecuvântarea Aceluia Care a făcut să sporească cele șapte pâini, pentruca din această binecuvântare să poată spori și mijloacele materiale ale instituției Do. — mijloace, cari, nu mă îndoiesc un singur moment, precum în trecut, tot astfel și în viitor, vor fi întrebuințate pentru cele mai înalte și idealiste scopuri“.

La orele 13.30 a avut loc la restaurantul Boulevard un banchet în cerc cu totul intim, la care au participat: I. P. S. Sa Dr. Nicolae Bălan, Mitropolitul Ardealului, Victor Slăvescu, ministru de finanțe, Ion I. Lapedatu, administrator-delegat la Banca Națională a României, Dr. Ilie Beu, președintele băncii „Albina“, Dr. Nicolae Regman, prefectul județului, Dr. Eugen Piso, primarul orașului, Ion Vătășianu, director general la „Albina“, directorii C. Popp, I. Rebeș și Dr. M. Veliciu, Ion Cioran, administrator-financiar, precum și funcționarii superiori ai „Albinei“.

Au toastat I. P. S. Sa Mitropolitul Nicolae, dl ministru Slăvescu, dl Ion I. Lapedatu și dl Dr. Nicolae Comșa.

Tuturor a răspuns sărbătoritul.

Din partea noastră, din partea „Solidarității“ și a „Revistei Economice“, ne bucurăm din tot adâncul sufletului de atențiunea și distincțiunea — atât de bine meritate — acordate dlui Dr. Ilie Beu, președintele „Albinei“.

Considerăm această atențiune din partea dlui Ministru Slăvescu adresată nu numai figurii respectabile și vrednice a președintelui „Albinei“, și nu numai „Albinei“ însăși, ci — ținând seamă de faptul că dl Dr. Ilie Beu este prin calitatea sa de președinte al celei mai mari instituții românești de credit din Ardeal un membru marcant al Solidarității, — și întregii organizațiuni bancare românești de dincoace de Carpați.

Exprimăm cu toată căldura felicitările noastre sincere dlui Dr. Beu și îi urăm ani mulți înainte, în plină și sănătoasă funcțiune a facultăților fizice și intelectuale, spre folosul și fala „Albinei“, ca și a tuturor celorlalte „albine“ și „furnici“, răsărite și grupate în jurul celei fondate la 1872.

Revenind asupra gestului făcut de dl Ministru Slăvescu, nădăjduim că Dsa, care este un bun cunoscător al stărilor din Ardeal, va traduce fără prea multă întârziere acest gest în măsuri pozitive, menite să zmulgă Transilvania românească din marasmul economic în care au înglodat-o legile conversiunii.

Spre normalizare?

Banca Națională a redus etalonul scontului dela 6% la 4¹/₂%, iar dobânda la lombard dela 7 la 5¹/₂%. Reducerile atât de simțitoare și la o cifră cu care nu ne-am mai întâlnit dinainte de războiu, voiește să exprime, că apucăm spre normal. În mod teoretic măsura luată de Consiliul de Administrație, nici nu vrea să însemneze altceva. După ravagiile concordatului preventiv, după pârjolul general al așa poreclitei „conversiuni a datorităilor agricole și urbane“, ar trebui să ajungem, fiindcă suntem cu totul anemiști, într'o epocă de convalescență sistematică. Reducerea etalonului tocmăi de aceea urmărește o înviorare a creditului!

Greșala e, că toate aceste măsuri, cari ar trebui să producă un ecou de bucurie și să răspândească optimism economic, sunt în prea mare măsură teoretice. De aceea nici efectul lor practic nu va fi momentan cel dorit, și de aceea sunt primite cu oarecare apatie.

Desvoltarea prosperă a vieții economice e condiționată de liniște, și mai

ales stabilitate. Ori viața politică este încă tot sbuciumată. Chiar dacă actualul Guvern ar sta la cârmă timp mai îndelungat, așa precum a declarat dl Tătărescu, și nu ar trebui să suportăm supliciiul experimentărilor apropiate a unui nou Guvern, viața economică nu are liniștea, de care are absolută nevoie. După cum s'a mai scris în coloanele acestei reviste, viața politică a țării noastre este stăpânită de un spirit de exagerate reforme. Nu numai schimbul de Guvern ne expune la emoția permanentă a reformelor revoluționare, și a unui intervenționism de stat, ce în loc de a dispărea treptat, se accentuează, — ci și schimbarea de titulari la diferite ministere, ne aduce surprize, cari ne răstoarnă calculele. Nu Guvernul are programul său de lucru, eu singuraticii miniștri! Ba ce e mai mult, chiar și titularii, cari rămân mult timp în fruntea unui Minister se plictisesc dacă nu reformează și nu mai schimbă oarecari legi.

Dl Ministru Slăvescu ne pune tocmă acum în vedere o nouă reformă fiscală. Noi, ceice știm ce însemnează fiecare astfel de reformă, căci îi simțim prea dureros efectele pe pielea noastră proprie, — ne dăm seama, că ministrul finanțelor nu voiește să ne reducă sarcinile, ci probabil, să-și creeze noi surse de venit pentru bugetul, cu echilibrul atât de compromis. Și dacă sistemele se tot schimbă, și dacă impozitele se tot sporesc, atunci când proporția lor a trecut de mult limitele extreme, cum mai poate fi vorba de o înviorare economică? Cine își mai poate face calcule serioase? Cum se poate începe o muncă, în care să fie angajat și capitalul împrumutat, când nestabilitatea îl expune la atâtea capricii și riscuri? Căci așa credem, că scontul s'a ieftinit pentru plasarea de capital în afaceri productive, și nu pentru că să se ridice împrumuturi pentru a plăti impozite.

Noi nu credem, în posibilitatea unei reînviore economice sigure, până nu dispăre primejdia deficitului bugetar în finanțele Statului. Și acest deficit nu dispăre până bugetul nu se adaptează realității, comprimându-i-se cheltuielile, sub limita veniturilor reale. Oricât de dure-roasă e procedura, statul trebuie să

adopte normele unui bun gospodar, ne cheltuind mai mult, decât venit are. Va trebui să-și reducă numărul funcționarilor, și să pună zăgaz acestei plăgi, care prăsește un biurocratism demoralizator. Statul trebuie să concedieze o treime din funcționarii pe care îi are, căci pentru 100.000 de nenorociți, nu putem zădărnici consolidarea prezentului, nu putem compromite viitorul unei țări întregi! Dacă 800.000 români au putut muri pentru întregirea țării, credem, că 100.000 români, vor putea aduce un sacrificiu mai mic, părăsindu-și slujbele la stat pentru a-și găsi alte rosturi. Ba să fim și mai gravi, îi credem capabili să rabde chiar foame (acest caz extrem nu credem să obvină, într'o țară unde e atât belșug) un timp oarecare, pentru viitorul țării! Într'un an doi cu toții își vor găsi un loc mai bun în desfășurarea unei vieți economice prospere. Ei vor fi bucuroși, că au scăpat dintr'o stare umilitoare, căci aceasta e azi situația lor în cele mai multe slujbe publice.

Funcționarismul este din toate punctele de vedere o plagă care trebuie combătută. Elementul românesc trebuie împins în industrie și comerț, care dețin azi bogățiile cele mai considerabile a țării. Când fiecare absolvent de școală tehnică va căuta să devină industriaș ori meseriaș independent, când fiecare absolvent de școli de comerț va preferi să devină calfă de prăvălie spre a se face negustor, — abia atunci vom cuceri teren economic. Vom lăsa în pace bugetul țării, și vom ști prețui independența, în locul slugismului, din cariera funcționărească!

Nici la un caz drumul spre normalizare nu duce printre artificiile unui intervenționism sălbatec, nici nu e scurtat de fătărnicia partidelor, cari pun mai presus interesele lor electorale, față de cele permanente ale țării. Și până nu va veni cineva să facă ordine, tăind în carne vie, se va adânci tot mai mult criza, primejduind întreagă ordinea publică.

Ne-am săturat de jocul cinic al reformelor, și dorim să ajungem la since-

ritatea realității și a iubirii cu adevărat a fării, prin fapte și sacrificii. Să se restrângă cheltuielile publice. Atunci, ne vom apropia cu certitudine de normal!

VERAX.

Problemele economice, financiare și monetare.

De J. M. Musy

fost ministru de finanțe și președinte
al Republicii federative elvețiene.

(Urmare).

Am arătat, în acea împrejurare, deosebirea care există între natura bogăției din evul mediu și natura bogăției în economia modernă. Spuneam ascultătorilor mei că în evul mediu, atunci când șerbul lucra pentru seniori, folosul era numai pentru aceștia din urmă. Astăzi, în economia modernă, când un industriaș vrea să câștige un milion nu o poate face fără ca persoanele din jurul lui să câștige alte câteva milioane. Bogăția modernă, regimul capitalist actual nu sunt un ideal; ele suferă de numeroase defecte. Dar este sigur că bogăția modernă are un caracter cu totul deosebit din punct de vedere social de aceea ce era bogăția altădată.

Pentru a ilustra această idee, am povestit compatrioților mei din Locke următoarea istorioară:

Intr'un sat din cantonul Appenzell, unul din cele mai frumoase cantoane ale Confederației, trăia un țăran cu oarecare avere, care s'a hotărât într'o zi să plece în America spre a face avere. El plecă, debarcă în Statele Unite și fu apucat de Heimweh. Se gândea la munții săi, auzea sunetele tălăngilor turmei sale. Nemaiputând rezista, s'a imbarcat spre a se înapoia în Europa.

În drumul de întoarcere, vaporul pe care se afla țăranul se ciocni de un iceberg, luă apă și începu să se scufunde. Țăranul privea liniștit pe punte la groaza celorlalți, în timp ce el își fuma pipa. Căpitanul vaporului se opri atunci în fața acestui țăran pe care moartea părea că nu-l impresionează.

— Nu vezi că se scufundă vaporul? întrebă căpitanul.

Dar țăranul îi răspunde calm:

— Mi-e absolut indiferent, vaporul nu este al meu (ilaritate).

Lucrătorii cărora le-am povestit această istorioară au înțeles perfect învățătura care se degajează

din ea. Duminica următoare comuna Locke respingea inițiativa socialistă cu o foarte mare majoritate. Din 4000 comune elvețiene una singură a acceptat inițiativa socialistă, prin care se cerea poporului să hotărască că numai 15 sau 18 la sută din totalul populației va face sacrificiul catorva sute de milioane de franci.

Desigur, se spune întotdeauna că poporul nostru, democrația noastră, este alcătuită din cetățeni cari au avantajul de a fi beneficiat de școala primară, că elvețienii sunt în stare să soluționeze problemele politice și economice cele mai grele. Eu cred însă că trebuie să ne spunem următorul lucru: toate guvernele au datoriat de a lumina poporul și mai ales de a nu se teme a-i spune întregul adevăr. Presa poate fi de un foarte mare folos în acest scop.

Am voit să dau această pildă tuturor acelor cari, prin funcțiunile lor, ar putea fi chemați în viitor să reziste acțiunii deprimante a demagogilor (aplauze).

Trec acum la domeniul schimburilor.

Din punct de vedere monetar ca și din punct de vedere financiar nu este suficient să urmărim o politică chibzuită. Mai trebuie ca, în domeniul economic, să regăsim un adevărat echilibru.

V'am spus rându-l trecut că am fost isbit, neliniștit și foarte îngrijorat de a constata în graficele care sunt expuse în biroul secretariatului economic al Societății Națiunilor din Geneva, că volumul schimburilor a scăzut din 1928 la 30 la sută. În consecință, volumul schimburilor în 1932 nu mai era decât 30 la sută din cece fusese în 1928.

Este incontestabil că aceasta este o urmare a politicii de strangulare care a fost urmată în ultimii ani, cu granițele închise, pentru a înăbuși schimburile internaționale. Ați auzit, desigur, și ați cetit, că numeroase persoane care se ocupă de această chestiune, cred a găsi dacă nu în inflație, cel puțin în devalorizare posibilitatea de a crea noi posibilități de a rezista concurenței pe piețele vecine.

Elveția se găsește din acest punct de vedere într'o situație extrem de interesantă din punct de vedere științific și îndeosebi de grea din punct de vedere practic. Standingul de viață este foarte ridicat la noi. Prețurile sunt foarte mari. Totul este scump. În consecință, cheltuielile de producțiune sunt ridicate?

Avem și noi în anumite cercuri, în special în cercurile agricole, o mișcare destul de puternică în direcția devalorizării. Eu m'am opus acestei mișcări și am arătat că trebuie să căutăm restabilirea echilibrului nu într'o devalorizare a monedei, ci în direcția a ceea ce numim deflația. Știu că în aceste cercuri ale agricultorilor există temeri considerabile. Ele se întrebă dacă nu trebuie să se aștepte la o nouă scădere a prețurilor. Dar, deflațiunea nu înseamnă redu-

cerea generală a prețurilor. Ea înseamnă o anumită adaptare a prețurilor naționale cu prețurile celorlalte țări. Aceasta nu înseamnă nicicum că prețurile cari au și scăzut, — că prețurile produselor agricole, ar urma să sufere o nouă reducere.

La noi, în Elveția, deflațiunea s'a produs în special asupra produselor agricole. Eu cred că trebuie neapărat să ajungem să dăm deflațiunii caracterul unei măsuri de ordin general. Dacă deflațiunea nu s'a manifestat decât asupra unor anumite pozițiuni, cu alte cuvinte dacă ea nu a fost generală, este incontestabil că ea sacrifică anumite categorii, anumite cercuri ale populației față de celelalte cercuri.

Țăranul dela noi suferă foarte mult. Din ce motiv? Deoarece ce tot ce vinde, vinde la prețuri de en-gros, pe când tot ceea ce cumpără plătește cu prețuri de detalii. Nu cunosc situația exactă dela Dvs. dar sunt convins că țăranul român trebuie să sufere deasemenea de acest rău.

Beneficiile intermediarilor, grație faptului că organizațiile lor sunt puternice, au frânat forțele care trebuiau să ducă la înlăturarea crizei. Acestea sunt forțe care împiedică liberul joc al ofertei și al cererii, iar ca o consecință diferența dintre prețurile de detaliu și cele de en-gros rămâne foarte considerabilă. În consecință, toți cari vând la prețuri de en-gros și cumpără la prețuri de detaliu trăesc necesarmente într'o situație handicap.

Se ceruse devalorizarea pentru a se ajunge prin ea la o reducere a datoriilor. Dar astăzi domnilor, țărani elvețieni cari au avut timpul să mediteze asupra experienței germane îndeosebi, încep a-și spune că devalorizarea francului nostru nu ar aduce nici un rezultat.

Trebuie deci, ca printr'un alt sistem, să creem o oarecare adaptare a prețurilor. Trebuie ca deflațiunea să devină generală și să poarte asupra tuturor prețurilor.

Domnilor, mai există și o altă considerațiune de o însemnătate deosebită: deflațiunea care este o necesitate pentru toți acei cari vor să stabilească o anumită relațiune între prețuri și un standing ridicat, cum este acela din țările care reprezintă cele mai bune piețe, — trebuie neapărat să se petreacă pe linia unei economii ascendente. Dacă politica de deflațiune, care implică necesarmente sacrificii, ar urma să fie practică pe linia unei economii descendente, sacrificiile ar deveni insuportabile.

Spuneam d-lui Stopani că aceasta este pentru mine o teribilă dilemă. Noi nu putem proceda la o devalorizare. Blocul-aur după ce a examinat în amănunte această chestiune a ajuns și el la o soluție negativă. În toate țările occidentale moneda trebuie salvată. Pe de altă parte, țări ca Olanda și Elveția trebuie să

aibă puțința de a vinde o parte însemnată a produselor lor industriale. Am calculat astfel în Elveția că, dacă nu am putea exporta nimic, am avea un milion de locuitori de prisos. Și nu suntem cu totul decât patru milioane. Exportul dă deci posibilitatea de a trăi unui milion de locuitori ai Elveției. Dacă ni s'ar tăia exportul un milion de elvețieni nu și-ar mai putea câștiga existența.

Spuneam deci d-lui Stopani că nu există soluție în direcția devalorizării. Trebuie să mergem în direcția deflațiunii, adică spre adaptarea prețurilor.

În țările cu un standing ridicat, cum sunt Olanda și Elveția, trebuie să ajungem, încetul cu încetul, la această adaptare care ne va permite să reluăm tranzacțiunile internaționale. Dar aceasta, după cum am spus, nu este cu puțință decât pe linia unei economii ascendente, deoarece pe o linie descendentă sacrificiile ar deveni insuportabile. Or, domnilor, reluarea relațiilor economice internaționale pe o linie ascendentă este o imposibilitate în atmosfera politicii internaționale care duce la închiderea granițelor. În asemenea împrejurări nu se poate face nici o politică de devalorizare, nici o politică de deflațiune. Oricare dintre aceste politici nu e posibilă decât în momentul unei reînviore, iar aceasta nu e cu puțință atâta timp cât se continuă cu politica de strangulare, care duce la o scădere a volumului schimburilor, care au căzut dela 100 la 40, 30, 20 în cursul acestui an, și care astfel vor ajunge să nu mai aibă nici o însemnătate.

Spuneam că acei cari practică o asemenea politică de strangulare vor obliga statele cu monedă sănătoasă, ca, atunci când vor avea o balanță comercială deficitară, să părăsească și ele etalonul aur îndreptându-se spre o politică de devalorizare.

Domnilor, eu cred că blocul-aur va rezista. Hoțărîrea lui în acest sens este fermă. Am ceit în amănunte raportul comisiei care s'a întrunit de curând la Bruxelles. Dar toate aceste rezoluțiuni, toate aceste afirmațiuni de bunăvoință, nu înseamnă nimic dacă nu pot fi sprijinite de o politică ce duce la realizări practice. Or, domnilor, o monedă nu poate rezista decât cu condițiunea de a fi sprijinită de o economie echilibrată. Pentru o bună parte din țările Europei occidentale, pentru toate statele industriale, politica de strangulare practică actualmente este o politică ce duce la desechilibrul economic, la o balanță comercială deficitară, care, dacă va fi urmată un anumit număr de ani va duce cu necesitate la primejduirea monedei țărilor care mai au un standing-aur.

Domnilor, dacă examinăm situația economică a Americii, și în special a Statelor Unite din nord — nu vorbesc de situația actuală căci nu știm încă unde va duce experiența lui Roosevelt — ne cuprinde mirarea față de prosperitatea formidabilă a Statelor-

Unite până în momentul crizei. Nu mă ocup de perioada de inflație de după războiu, ci de perioada de prosperitate din secolul trecut și din primii zece ani ai acestui veac.

Americanii nu făceau un mister, ci declarau că secretul succesului lor consta în faptul că industria americană deservea o clientelă de 120 de milioane locuitori, reprezentând o masă compactă. Pe când spuneau ei, dacă privim Europa vedem 24 de frontiere, de bariere vamale, prin care este cu neputință să treci. Dacă am fi într'o situație asemănătoare, incontestabil că și noi am fi reduși la greutățile în care se sbate Europa.

Domnilor, am examinat, înainte de a veni la București statistica schimburilor între diferitele state europene și, în special, între Europa apuseană și Europa orientală. V'am și spus rândul trecut că în realitate Europa se împarte, din punct de vedere economic, în două mari grupuri: grupul statelor industriale occidentale și grupul statelor agricole orientale. Pentru a preciza mai bine ideea mea țin să subliniez că Europa industrială, așa cum o consider eu, se situează într'o linie care pleacă din Stockholm spre Praga, mergând până la Budapesta, trece direct la Milano, prelungindu-se până la Madrid, spre Franța, urmând spre Marea Britanie, prin Glasgow și înapoiindu-se la Glasgow. În realitate deci Europa occidentală este o grupare a 11 state industriale.

Tot ce se află în afara acestui sector, tăiat de linia pe care am indicat-o, reprezintă în realitate Europa agricolă.

Dacă examinăm schimburile efectuate între Europa industrială și Europa agricolă suntem isbiți de un fapt care are o foarte mare însemnătate din punct de vedere economic. Înainte de războiu aceste 11 state industriale cumpărau din Rusia și statele dunărene, inclusiv România, grâu în valoare de 1 și 1/2 miliarde franci aur în fiecare an. Dacă cercetăm statistica exportului acestor 11 state industriale vedem că acest miliard și jumătate, pe care Europa apuseană îl datora Europei orientale pentru plata grâului cumpărat, nu părăsea Europa occidentală, deoarece statele agricole foloseau totalitatea acestui unu și jumătate miliard pentru a cumpăra produse industriale.

Dacă aceasta era situația dinainte de războiu, care este situația actuală?

Statele Europei apusene importă, după statistici, cam aceeași cantitate de grâu. Se consumă ceva mai puțin grâu în orașe, căci se spune că femeile vor să-și păstreze linia: aceasta este una din cauzele pentru care consumul grâului a scăzut în oraș. Eu cred însă că schimbarea se datorează în primul rând unei modificări în regimul uzinelor. Astfel în Elveția exista pe vremuri obiceiul unei pauze la ora 10 și la ora 16, când lucrătorii mâncau. Cu actuala reducere

a orelor de lucru nu se mai fac pauze la 10 și la 16, ceea ce determină o mare scădere a consumației de grâu în acele localități. În linii generale, se consumă însă aproximativ aceeași cantitate ca înainte de războiu.

Cumpărăm cam 60 milioane chintale de grâu din străinătate, dar nu le mai cumpărăm din Europa orientală. Astăzi cumpărăm acest grâu aproape în totalitate din Canada, Statele Unite, Argentina și Australia. Rezultă deci că nu mai cumpărăm grâu din Europa orientală, dar nici statele acestea nu mai cumpără aproape nimic din țările industriale. În realitate, acel unu și jumătate miliard care era întrebuințat înainte de războiu pentru contravaloarea a 60 milioane chintale de grâu rămânea atunci în Europa pentru plata furniturilor industriale. Astăzi însă contravaloarea acestor 60 milioane chintale grâu este plătită efectiv. Numai din acest post unic rezultă o indicație și o explicație a dezechilibrului considerabil în statele industriale din Europa.

Se pune întrebarea dacă situația aceasta nu ar putea fi modificată. Se pare că o schimbare ar trebui să apară posibilă. Americanii spun că puterea popoului lor constă în faptul că între cele 48 de state ale Confederației lor nu există bariere vamale. Aceasta constituie pentru toată lumea o indicațiune prețioasă.

Există în Europa agricolă 140 milioane țărani. Totalitatea populației Statelor Unite este de 120 milioane. Avem deci dincolo de linia indicată adineuri, pentru statele industriale, o populație de 140 milioane agricultori. Nu se exportă, din punct de vedere industrial, decât foarte puțin în regiunile agricole, deoarece puterea de cumpărare a celor cari nu mai vând nimic, este extrem de redusă. După o chibzuință sumară trebuie să ajungem la următoarea concluzie: intensificarea relațiilor economice între Europa industrială și Europa agricolă, în special între Europa apuseană și cea orientală.

Oricari ar fi dificultățile de credit, oricare ar fi dificultățile de ordin tehnic, schimbul acesta între Europa industrială și cea agricolă rămâne una din marile posibilități europene. Din punctul de vedere al echipării și al dezvoltării Europei orientale, mai există un vast câmp de acțiune.

Am putut găsi eri o statistică: la 100 hectare în Europa dunăreană aveți 400 de metri de șosea. În statele americane există în medie pentru un hectar de teren patru kilometri șosea, cu alte cuvinte de zece ori mai mult. Găsim deci în această direcțiune posibilități considerabile de dezvoltare.

Domnilor, Europa va trebui să se resemneze a considera problema așa cum se pune, creind o interdependență economică între Europa occidentală și Europa orientală.

Americanii, v'am arătat-o în conferința precedentă, au trecut prin greua încercare a războiului de secesiune, între statele din nord și statele din sud. Când cercetăm cauzele acestui războiu constatăm că, dacă o luptă între statele din nord și statele din sud a fost posibilă, aceasta se explică prin faptul că în momentul izbucnirii războiului de secesiune nu exista aproape nici o legătură economică între statele din sudul și cele din nordul Americii. Astăzi toți americanii sunt de părere că un războiu de secesiune între nord și sud ar fi cu neputință, deoarece interdependența a creat o solidaritate între toate statele americane.

În lumina acestor experiențe credeți, domnilor, politica de autarhie pe care o practică azi Europa ar fi o politică favorabilă unei atmosfere de pace? Ea constituie, fără îndoială, o mare primejdie. Cred că în actualele împrejurări și fiind seama de natura omenească, există întotdeauna la baza relațiilor dintre oameni de un fond de egoism. Interdependența economică micșorează însă fricțiunile, solidarizează interesele dintre state, solidarizează interesele dintre popoare și ar putea crea o solidaritate între Europa apuseană și Europa orientală pe baza intensificării schimburilor și prin suprimarea tuturor barierelor și obstacolelor vamale.

Este neîndoios că aceasta ar reprezenta o platformă economică pe care s'ar putea construi politica păcii (aplauze).

Știu că toate acestea nu vor putea fi înlăptuite pe un plan național și că va trebui, pe lângă activitatea națională să contăm și pe curajul, energia și perseverența guvernelor, pe spiritul de solidaritate dintre popoare, că va trebui neapărat și o activitate inteligentă pe planul internațional. Știm cu toții că ideea colaborării europene a suferit eșecuri dureroase. Dar este aceasta oare un motiv pentru a ne declara învinși, și definitiv neputincioși?

Dacă ne dăm seama de gravitatea actualei crize, trebuie să înțelegem că ea nu poate fi înlăturată numai pe planul național, că o colaborare internațională este incontestabil o necesitate dacă voim să eșim din haosul care ne amenință.

Știu că foarte mulți oameni politici sunt foarte descurajați.

Dar, dacă repetăm încontinuu pentru ca toți s'o înțeleagă, că vom pieri cu toții împreună sau că ne vom salva cu toții, dacă se insistă asupra gravității crizei și a primejdiilor care ne amenință, se va ajunge a se înțelege că salvarea Europei nu poate fi asigurată decât cu prețul unor eforturi cari trec de planul național. Cu toate eșecurile sunt convins, domnilor, că se va relua munca de apropiere și că va trebui să se ajungă astfel la o înțelegere.

În afară de eforturile ce vor trebui făcute pe plan național și internațional în domeniul economic,

în domeniul financiar și internațional, în domeniul economic, în domeniul financiar și cel monetar. În afara colaborării internaționale, mai există încă ceva. Această condiție rămâne condiția esențială, dacă voim să salvăm ceea ce mai poate fi salvat, ceea ce mai este viabil din vechea noastră civilizație europeană: este vivificarea forțelor spirituale (aplauze).

Sunt profund convins că activul cel mai puternic al unui popor nu este reprezentat pe băncile sale, de numărul tunurilor sale, de mitralierele de care dispune, ceea ce este mai puternic în bilanțul unui popor sunt energiile sale spirituale, sunt valorile sale morale (aplauze prelungite).

Trebuie să avem îndrăzneala de a ne înapoia la practica unui creștinism activ (aplauze). Nu un creștinism desuet, steril, vorbăreț, dar un creștinism veritabil, creator, constructor, realizator, acel creștinism care va rămâne, doamnelor și domnilor, izvorul din care toate popoarele și toți oamenii, din toate timpurile, vor putea trage elementele unei veșnice întineriri (aplauze îndelungate).

Doresc ca civilizația noastră europeană, eșind din perioada pe care o vom lăsa în urma noastră, să ne ducă spre o situație nouă, care va fi, foarte probabil, deosebită de ziua de ieri, doresc ca forțele ei spirituale să ne dea curajul de a merge spre viitor, cu îndrăzneală, ca o trupă de războinici victorioși, care vor să aducă cu ei, în cetatea nouă, toate puterile lor spirituale și toate energiile lor morale.

Urez frumoasei Dv. fără să nu cunoască greutățile în care se sbat țările care cunosc supra-industrializarea. Când străbăteam frumoasa Dv. patrie, mă gândeam la bogăția solului ei, la bogăția subsolului, la comorile pe care natura și providența le-a așezat în pământul sacru al țării Dv.

Cred că Dv. nu suferiți mult de pe urma șomajului. Nici nu știți ce fericire reprezintă aceasta. Nu cunosc ceva mai grozav decât lipsa de lucru. Mă gândesc cu groază la unele orașe din Elveția, în deosebi la cele unde locuitorii se ocupă cu ceasornicăria, și unde tineri de 25 de ani nu au ajuns încă să fi lucrat vreodată.

Aceasta este o primejdie foarte mare și sunt adânc convins că, dacă economia modernă nu reușește a reintegra în lucru pe toți acești șomeri, dacă economia capitalistă nu va soluționa această problemă, ea va fi condamnată să dispară.

Totuși domnilor, convingerea mea este că proprietatea privată trebuie să rămână și la baza noii economii, deoarece în realitate ea este forma economiei, care corespunde cel mai bine demnității omenești,

Există însă aci un imens domeniu unde trebuie să aplicăm eforturile noastre. Doresc ca Europa occidentală să triumfe împotriva greutăților de care se lovește.

Dar aceasta nu va fi ușor. Sunt convins că pentru a ușura și a simplifica această problemă de reconstrucție și de apropiere între popoare, între Europa apuseană și Europa orientală, între Europa industrială și Europa agricolă, forța morală pusă în joc va fi una din condițiile succesului.

Voi pleca din România cu cea mai frumoasă dintre amintiri, cu amintirea unei populații simpatice și viguroase, a unei rase frumoase, a unei țări minunate. Sunt convins că aveți înaintea Dv. un viitor strălucit.

Guvernul Dv., Regele Dv., care reprezintă unitatea națiunii române, au o misiune mare de îndeplinit. Chestiunea unității se pune, desigur, în toate statele.

Eu țin să fac însă o declarație asupra acestui punct, o declarație izvorâtă din experiența pe care am făcut-o în Elveția.

Cele șase veacuri de istorie pe care le avem înapoia noastră, o experiență de șase sute de ani, ne permit a spune că nici comunitatea de rasă, nici comunitatea de religie, nici comunitatea de limbă nu sunt necesare unității naționale.

Un singur lucru este indispensabil: comunitatea idealului patriotic.

(Sfârșit).

Reducerea taxei Scontului.

În numărul nostru trecut am anunțat, pe scurt, că cu ziua de 15 crt., Banca Națională a României a redus taxa scontului dela 6% la 4¹/₂% și dobânda la Lombard dela 7% la 5¹/₂%.

Taxa scontului a variat la noi în țară dela mijlocul anului 1920 până în prezent precum urmează.

Dela 2 Iulie 1920—14 Maiu 1929	6%
La 15 Mai 1929 taxa scontului a fost ucată la	8%
și la alte 15 zile la	9 ¹ / ₂ %
Redusă apoi la 20 Nov. 1928 la	9%

taxa aceasta a fost menținută neschimbată până la 9 August 1931.

Au urmat apoi o serie de reduceri a taxei scontului:

la 9 August 1931 la	8%
la 4 Martie 1932 la	7% și
la 5 April 1933 la	6%

care s'a menținut neschimbat un an și 8 luni.

Deși așteptată de mult, reducerea s'a produs abia acum și a surprins nu atât faptul în sine, cât mărimea reducerii de 1¹/₂%.

Reducerea hotărâtă de conducerea Băncii Naționale a României a fost bine primită de cercurile interesate din țară și deschide perspectivele unei animări a vieții economice și financiare.

Ea va influența favorabil și dobânda întreprinderilor particulare dat fiindcă, conform legii cametei, dobânda generală nu poate fi mai mare decât 5% peste taxa de scont a Băncii Naționale.

Oarecari nedumeriri și îngrijorări — întemeiate în parte — a produs reducerea taxei scontului în cercurile bănănilor mici din țară, lipsite de material de polițe, apte a fi reescontate la banca de emisiune și și de credite suficiente la aceasta instituțiune. Deci sunt puse în imposibilitate de a putea beneficia de avantajile taxei de scont reduse și nevoite a uza de credite mai scumpe la băncile particulare.

Banca Națională este în căutarea posibilității, celor mai potrivite, pentru a putea veni și în ajutorul acestor categorii de bănci.

CRONICA

Rugare. Rog onoratele bănci, cărora le-am trimis și au reținut „TABELELE” mele, să binevoiască a-mi achita costul lor de Lei 100.—, iar pe acelea, care încă nu le-au primit și nu posed alte chei pentru calcularea ratelor și a *reducerilor de rate în caz de achitare anticipativă*, — să mă onoreze comandându-le. Efectuez comenzile numai contra plată anticipativă de Lei 105.— sau cu ramburs de Lei 115.

Vasile Bucur, Cluj, Regina Maria 1.

Inregistrarea societăților bancare. Termenul pentru înscrierea băncilor în registrul societăților bancare expirând, Consiliul superior bancar a hotărât prelungirea până la 1 Februarie 1935, a termenului pentru înscrierea întreprinderilor bancare în registrul societăților bancare.

Chitanțele Imprumutului de înzestrare a Țării de 4¹/₂% emis de curând se primesc conform unui comunicat al Ministerului de finanțe (apărut în Monitorul Oficial dela 12 Dec. a. c.) ca garanție la Cassele Statului pe valoarea nominală înscrisă în ele.

Numărul și valoarea polițelor protestate în trimestrul III 1934, conform datelor statistice oficiale, a fost de 17822, în valoare de Lei 409.951,632

fajă de 14316 polițe în valoare de Lei 514 751,666 în perioada corăspunzătoare a anului trecut.

Noul regulament al reescontului la Banca Națională a României. La Banca Națională se elaborează un nou regulament cu privire la criteriile pe baza cărora băncile vor putea obține pe viitor credite de reescont.

Înainte de aprobarea creditelor de acest fel băncile solicitătoare vor fi supuse unui control sever din partea experților Consiliului superior bancar.

Se vor admite la reescont numai polițe cu două semnături, plus girul băncii prezentatoare.

Polițele de cont-curent nu vor mai fi admise în viitor, la reescontul Băncii Naționale.

Mai departe polițele, trebuie să aibă cauză reală, adică să nu fie polițe sau giruri de complezență sau de circulație;

să nu fie semnate de persoane înrate în conversiune și

să fie însoțite de acoperire de îndată-ce depășește valoarea solvabilității incontestabile a semnatarilor.

Poprirea ratei conversiunii pentru plata impozitelor datorate de creditori. Printr'un ordin circular trimis tuturor administrațiilor financiare din țară Ministerul de finanțe dispune, ca din sumele de-

puse de debitori în favorul creditorilor lor, ca prima rată din conversiune, să fie oprite toate impozitele restante ale creditorilor.

Sumele reținute vor fi trecute în contul Casei de depuneri și consemnațiuni.

Asemenea au dat un ordin să procedeze la fel, Banca Națională a României, către toate Sucursalele sale din provincie, cărora Administrațiile financiare vor avea să comunice restanțele de impozite ale creditorilor respectivi.

Revista Generală de Comerț și Contabilitate de sub direcția dlui *P. Drăgănescu Brateș*, excelența revistă din capitală, a scos un număr festiv (Nov. — Dec. 1924) cu prilejul împlinirii a 25 de ani dela înființare.

Numărul festiv are articole luminoase datorite penelor dlor Grig. L. Trancu-Iași, D. R. Ioanițescu, V. Butculescu, C. I. Băicoianu, V. M. Ioachim și alții și este ilustrat cu portretele tuturor colaboratorilor la acest număr festiv.

La pag. 681 „Aprecieri asupra acestei Reviste“ (1908) este reprodus și articolul cu care „Revista Economică“ a noastră, a anunțat, la 3 Maiu 1908, apariția „Revistei Generale“.

Urăm confratelui nostru și pentru viitor prosperitate și cel mai desăvârșit succes în împlinirea misiunii sale.

Imprimare, Registre, Rechizite, etc.

Procurați numai dela

Tipografia - Librăria - Compactoria

„Dacia Traiană“, Sibiu

Piața Unirii Nr. 7.

Telefon Nr. 168.

